

En Francisco i la Mari Carmen García, pare i filla, formen part d'una nissaga d'empresaris del ram de la construcció: **"El negoci que els meus germans i jo portem —diu ell— el va fundar el meu pare, en Francisco, un camperol d'Almeria que va venir a Catalunya a treballar amb ciment armat. Primer es va ocupar a les mines de Sùria, després a Balsareny, Berga i Sabadell. Avui tenim la seu del negoci a Polinyà, un municipi petit i tranquil al costat de la capital del Vallès Occidental."**

Aquesta és una més de les històries de generacions vingudes de fora que han construït el nostre país, alhora que s'integraven a Catalunya, però tot i els anys que fa que el nostre interlocutor viu a casa nostra quasi cada any ha tornat a Almeria, ja que per a ell les arrels i la família són primordials: **"De set germans quatre ens dediquem a la construcció, en José Antonio, en Rafael, en Joan i jo, i els tres últims som socis a l'empresa, tot i els problemes que treballar amb familiars sempre comporta."**

La nissaga de constructors, en qualsevol cas, no s'acaba aquí. A les oficines hi treballa la Mari Carme, al seu costat i amb un peu a l'obra hi ha el seu germà Cisco i com a aprenent d'electricista trobem en Jonathan, el petit. En total són dotze, els treballadors a Construc7, i on més actuen és a Polinyà, un lloc ideal per als que busquen un preu raonable i tranquil·litat: **"L'avantatge és la seva gran extensió de terreny, que permet construir moltes cases unifamiliars, torres, construccions de poca alçada que s'estenen en amplada i no en alçada. A més, hi ha una de les majors concentracions industrials d'Europa, amb boscos i camps a tocar. És l'escapada per a qui vol més camp i menys ciutat. Ara hi estem acabant un grup de trenta-nou cases."**

En Francisco és un home senzill que viu el costat més pràctic de la seva feina. Fer cases el fa sentir orgullós. **"Mira, això ho hem fet nosaltres!"**, sol exclamar en passar davant d'un edifici aixecat per Construc7. Això no obstant, és un home que no acostuma a anar amb sentimentalismes: **"Després de viure molts anys a Sabadell ens vam vendre el pis i vam fer-nos una caseta a Polinyà. El dia de marxar la dona plorava, el nano plorava... Jo sóc més pràctic i només veia que en una casa més gran viuríem millor."**

El veterà constructor reconeix tanmateix que és un enamorat de la filigrana, no en va havia treballat en un taller de pedra artificial, i es queda bocabadat davant d'una façana elaborada: **"Per a això sóc una mica antic; l'arquitectura d'abans em fascina, l'obra barroca... Prefereixo la façana antiga que l'actual."** Aquesta afició li permet valorar les diferències entre l'arquitectura d'aquí i la de la resta del país: **"A Madrid, per exemple, s'estila fer torres altes, gratacels de molta llamborda i amb molts espais lliures. La concepció catalana, en canvi, promou més el verd."**

La Mari Carme assenteix, acostumada a acompanyar el pare a veure construccions: **"Ja fa anys que treballo al negoci familiar i m'hauria encantat estudiar arquitectura tècnica, però la meva assignatura pendent és fer Empresarials, i diria que és fonamental tenir una bona formació acadèmica."** En Francisco està

d'acord amb la seva filla, tot i que ell només va poder aprendre posant totxanes: **"Sort que ella em gestiona tota la paperassa i la caixa, perquè jo no en tinc ni idea."** Ell ha estat un professional que s'ha fet a força de pràctica, i les seves habilitats li han permès fer-se una llar a mida: **"Per dins me l'he feta al meu gust, molt d'espai, àmplia terrassa, fins i tot un pou d'aigua. Vaig trigar més d'un any a fer-la, només us diré que l'escala la vaig bastir entre la nit i el dia de Nadal."**

El nostre interlocutor pertany a aquella generació incansable de treballadors dels què en queden ben pocs. Cada dia, a les cinc del matí ja és dempeus. Aquest sentit del deure i el seu tarannà d'home pacífic li han valgut aixecar una empresa ferma: **"La nostra clientela sol ser d'un sol dia, però hem observat que sovint uns pares ens compren la casa i, més tard, els fills ens compren el pis. El client satisfet és la millor propaganda que es pot tenir, i un comprador agrait l'aconsegueix amb honradesa i seriositat."**

La Mari Carmen, per la seva banda, sap que agafar el relleu del pare és un gran repte, al qual s'afegeix el fet que encara avui és la dona que s'acostuma a fer càrrec de la família: **"Com a dona jo no em puc dedicar a l'empresa tant com ho ha fet el meu pare; tinc una filla petita i una llar i m'hi he de dedicar."** El seu marit, instal·lador elèctric, també integra aquest clan de la construcció.

En un altre ordre de coses, i fent repàs als molts anys de la seva trajectòria, val a dir que en Francisco entén que d'especuladors i d'irresponsables també n'hi ha molts, en el món de l'edificació: **"Conec el cas d'un arquitecte que s'acostava ben poc per l'obra i que quan va estar enllestida va voler canviar-ho tot."** En canvi, les relacions amb en Joan Vila, l'aparellador dels García des de fa vint-i-vuit anys, són perfectes: **"És una bellíssima persona i un gran professional."**

Finalment, aquell raconet del cor que tot constructor té per a una obra especial en Francisco el guarda per a la Via Favència, **"un bloc que va costar molt de fer, perquè ens hi vam picar els dits"**. La Mari Carmen recorda que el seu pare va tenir problemes per creure en la paraula dels seus socis; ell és de la vella escola i avui no n'hi ha prou amb una bona encaixada de mans: **"Fixeu-vos si ha canviat que un pis a Via Favència el vaig fer per sis-centes mil pessetes i ara me l'he venut per onze milions!"** Aquest exemple tant il·lustratiu, però, no el tornarem a veure: **"Les coses no són com abans... Llavors cobraves poc però treballaves les hores que volies; avui no et deixen treballar per ben pagada que sigui la feina."**

Sigui com sigui el futur, estem segurs que en Francisco i companyia continuaran fent-ho tan bé com fins ara amb el suport que la Carmen García, esposa i mare dels nostres interlocutors, els ha donat sempre, des de l'ombra. És per això que tant el pare com la seva filla dediquen aquestes darreres línies a la dona ferma que els ha permès pujar Construc7, perquè s'ho mereix, de la mateixa manera que la mare dels García Miralles, la Maria, que els va ajudar i comprendre a tots, a casa i a la feina, després de treballar i criar set fills.

Francisco i Mari Carmen García – Polinyà del Vallès (el Vallès Occidental)